

1. Ed flara wairner flöbe; Ed war, lab gubben,
hinner seb, we'n kart den kofte bebbe.
2. Dd de der flidng bjuca ill, w'efftwa
benna p'ndad; w'ed rofher jag bde bettere will
w'ewila d'mien lobnad, Dd fan jag ei förtwa,
hwad d'g in fge nde hände; Dd jag min ggon
ndid of glad ze boga florer wande.
3. Gde nandbe florer fopandort en bop flg,
flöbe wemner, w'effemmo fteka d'founer oer,
d'et roagne w'adner, w'ed bragne d'andae
flöbe wafte, d'it ingan flufe flitwa d'd florer fam-
meteflöbe p'afte, ell' blafte flitweflwa.
4. W'en; t'nfte id brifher, fom de bde, w'ed bre-
fa onfht; flöbe, Dd beidde n'ed blafte gewd;
Ed rog de bde ill godo, d'it gant gubben febbe;
min d' beas förmaf bura, d'et en ngst fejon re-
ot flg, d'et freflact flot at flora.
5. Sag b'pna, nu längt mer du fört, w'en
fl'edtes d'nnu mera, w'ed gubben latre p'd en d'et,
d'et flara flitst fläde; d'it'er d'efumma war en
fab, en fat fge alla falat; d'et mine lufte war b'ell
flab, Dd lufte fom i d'afar.
6. Aring om en p'adfligt flitw'ebad d'ell' w'em-
fa d'afar fluto, w'em lufte minn gubbe oer, w'en
d'efumma n'et gure; d'et k'wa fage gantle ni, d'e
föta minn f'edde; d'e förtre, fom de bde förtre g'fian
metfien g'fot flitw'ed.

[illegible][illegible][illegible]

7. En dika Sol med silfverken, Och perlekedlar
hoga, I klara bryssen derpå sen Begynnte sig att
löga: Hon klädde präktigt Guld-modr Uppå Åga-
rebetgen, Och gjorde himlen klar och Råd, I hoga
Saphirs-fårgen.

8. Beredde solguldsvärmen nu Med gull-ljudd silf-
verluna, I de denna guldne Purpurbrud Begynnte
till att sjunga; Kristallkedjan, som utför Demante-
klippan kundra, Hon wid sin klara uppgångsödder
Med perleblåsor pulra.

9. Inunder war ett Puggriket råk, Ordhårlige sig
döljde, Dem nödt satt uppd sitt Fnd! Och med sin
mantei hölde, Och gaf dem Rector utur gull, Och
dem i kårtek lyfte; Med ett ord sagt: den ort war
full Af alle hvad ådets lyfte.

10. Åst! såd' jag, icke gubbe! hvad En sålhet
du mig ämnar? Jag är så herrans nödt och glad,
Att jag min får har lemnar; Edg, får jag icke
hår med dig Sålom en bukke lefwa, Och uti him-
melstet nödt mig Inswespa och inwesda?

11. Men han mig swarad: Låre håll! Den hår
fall bo och bogga, Han måste sdest på wærlens
håll Sid odgden till epaga: To utaf alla du hår
set, Åt ingen, som ej kämpat, Den ene mindre,
andre mer, Och henne förolämpat.

12. Därwid jaq pustad' ånslige till, Men stet
ej tid att tala; To sinnet föll mig i en grill, Och
alle för ljuflig dwala; Emot of kom en råder park,
Ett Blorås måsterröcke, Der Andarne af frusen
mælk Ha' gjort ett sommarsmöcke.

13. Der stodo Lagrar i aewår, Och Rikrade för
Solen, Därunder wårre råda bår. Som prädde
gröna jorden, Der stod en warrukost och gråt,

Carl den Elfte fråga: "Hur står det till, min Son och wän? Ditt hjerta står i låga."

67. "Ah, bagatelle! sad' han, min Far, Jag utaf Årda brinner, Att se om Mars det upp' är Karl, Och om han kranfar vinner; Jag will mig laga till gå opp, Eli borta några dagar, Och fören min Heltetropp, Ed ätt . . . brakat.

68. "Kom, Sinclair, sad' han, Kom, följ med, Wi sku' sör ro full, präfwä, Att bröta stål, som ruter träd, Och stöfwä kazar söfwä." Wår Sinclair genast såredig war, Döll tropp med slika frägor; Han tog en ätt, som modig Karl, Och dölsde sina plägor.

59. "Blink wäsend', sad' Kunga Carl, Kall bli, Frikt Dufar uti Norden! Wä! Sol och Wäne Kall så si Brändringa uppd' jorden: Kom Sinclair, Idd og här gå opp, Och genast så till Worum, Och tida kring i fullt galopp På Martis stinka forum."

70. Den Elfte tog den Tofste fart, Rätt som han full' marchera, Och sad': min Son! wi ha god natt Brän werlden tagt; än mera Om du nu skulle komma här, Wor' ingen, som dig kände, I hela wida Sveriges Län, Ell' tankan på dig sände.

71. "Bördsfrige drar wår Wäg, din Bror Och Swäger Fredrik Store, Bör allting omsör, så jag tror, Om du der helsmer wore, Ed kall' det wara allid's ätt: Du känner och Wreika, Din Eyfret, dersde kom och siet, Et efter oro sika."

72. "Jag menar du må wara mätt Af slika sura drufwor, Som hade knappt på Thronen trädit, Åder'n omwännen dig trugar, Att gå med sig på saltet ut, Och fast han grusligt tappa', Ed had' han dock så när en klut Wotriswit af din kappä."

86. Derpå siet jag strax se min jord, Och sam-
lingarne snälle, Som äro wid sitt blomsterbord, På
samma rum och ställe, "Se nu, sad' Gubben, lem-
nar jag Dig der jag Dig från ledde, Och glöm nu
aldrig denna dag Ell' hwad på honom ledde."

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka'
för gode stötte. Jag bad'n säga mig sitt namn,
Men han mig det förbjöde. Een stulla' han från
mig igen, Jag stanna qwar och quilla', Till
denne min utesöde wän; Men mitt sista önska'.

88. Se'n satte jag mig ner och gret, Och ömkade
den Rade, Att Sinclair så i hastighet Sin ögon
sammanlade: Det war likväl en hurtig karl, En
Krigs-Buß och en Hjelte, Som, om råson fäte
wara qwar, Med Ruthier wäl spånt bätte.

89. Åh! tänk hwar redlig Swensk uppå Den
Heerens Swenska hjerta: Mång Hjertes hjerta
bifwa må Wor hans en liten drä. Ja, tänk up-
på, hur' som han säll, Och hwem den gerning
gjorde, Samt hur' han tykt i döden höll, Hwad
sagas just ej borde.

90. Derför, i Hjeltar, som ha mod Och hjerta
ni bröste', Åh! hämnen Malcom Sinclaires blod,
Som Ruthier wordiste öste: Rödfeige är jag städse
er Tillgifwen alla tider, Och slutar nu, helst som
jag ser, Wår sol i Rogen skider.

GS1825
Hjeltarnes Samlat

med den tappre och omistelige, men på sin hemresa
från Constantinopel, i reiden af Breslau, den
19 Juni 1739, förädeligen mördade Swenske
Majoren wid Uplands Regemente,

Malcom Sinclair,

uppå de ljuftwa Eliseika Bålen i de ddaas rike:
berättade af Herden Teladon, som af en gam-
mal obekant Gubbe blifwit ofsermodelligen
dit och ddaan förd.

Gift, när på ljuflig blomsterplan, etc.

Sahlun, J. S. Åkerbloms Boktryckeri.
1844.

Kostrar & Killing Banko.

